

KENÉZ FERENC

Ada Kaleh látképe

*Sokáig ott hevert
a képeslap
a kis tükör-asztalkán.*

*A dinnyeföldön a csószök
éjszaka már botra támaszkodva
állva aludtak.*

*A pilótasapkás Szúrd bácsi
oldalkocsis motorbiciklijével megtért
újabb titokzatos útjáról.*

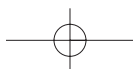
*A vendéghívész tizenöt kalapot
húzott elő egymás után a szégyenkező
kisdiák fenekéből.*

*Hétről hétre, minden pénteken
a lottó ötösről álmódott
éjszaka az egész kisváros.*

*A képeslap
ott hevert
a kis tükör-asztalkán.*

*„Drága szüleim,
a tegnapi kiránduláson
nagyon megáztunk,
s elmosódott a kép!
Nem baj?”*

*állt a képeslap
hátán.*

A csengő bevonva feketével

*Abban a pillanatban
hogy kitűzték a házra a fekete zászlót
a halál leült a kapuban.*

*Köszöngetett ennek-annak
aki arra járt
mindenkibe volt
egy-egy szava.*

*Az öreg emberek előtt
még a kalapját is
megemelintette.*

*Az öregek meglepődve
viszonozták a köszöntést.
Régóta laktak ebben az utcában.
Mindenkít ismertek a környéken.
S ezt a valakit soha nem látták.*

*Nem látták eddig a háznál.
El is csodálkoztak rajta.
Miféle valaki ez?
Nem szöszmötöl, nem sepri a járdát.
Csak ott ül a kapuban.*

*Fölötte a csengőgomb
bevonva feketével.*

[Kenéz Ferenc versei]

A szívküldis udvar

*Macskák feküdtek mindenütt
a macskaköves
udvaron*

*a közös udvaron
ebből
soha nem is volt vita*

*a rádiókban zene szólt
s szállt ki-be
minden ablakon*

*bármennyire
fursállta
ezt*

*kedvenc a „Szív küldi” volt
s a galuskás
krumplipaprikás*

*a porcelán-pedáns ügyvédnő
Buhalla
született Buhalla Ária*

*ha egyszer-egyszer arra járt
a szívküldis
macskás udvaron.*

Cica és a korcsolyabajnok

*A Vén-kert alatt, a zombékos
tó jegén bigéztünk naphosszat
a fiúkkal, akik egyfolytában
arról ábrándoztak, hogy egyszer
majd ha moziba viszik az iskolát
a sötétben jól megmarkolásszák
Arany Mariont, cikáztunk a tó
tükör zöld jegén, pirosló fűzfák alatt,
cikáztunk cicázva,
a tószéli házakból szállt a téli füst,
a távolban nénik baktattak hazafelé
a piacról kis zöldéséges kosarukkal,
a fiúk a szomorúfűzek alatt cikázva
Arany Marionról ábrándoztak,*

*én csak nyomtam, nyomtam
a nikkelezett korcsolyát,
újabb kör kör után,
semmi mást nem láttam magam előtt,
csak a híres korcsolyabajnokot,
ott az elérhetetlen kéklő messzeségben,
amint a győztes verseny után
unokanővérem karjaiba hanyatlik
s libegi:
„Cicám, kérem a
narancslét!” – aminthogy
a családi legendárium
megörökítette
e szívszorító szavakat.*

Vidéki történet

*Szántó föld és csordakút
galambok és orgonabokrok
focipálya és deszkaszínpad.*

*A bukaresti filmoperatőr
ült a konyhaajtóban
és nézte a kapirgáló tyúkokat.*

*Húsz éve került el innen
a kanyargós keskeny kis Dobó utcából
a poros akácok alól*

*a templom tornyában
éppen delet harangoznak*

*„Él-jenama-gyar-szabad-ság,
él-jenaba-za”*

*szól a sajátos helyi harangszó
a város felett*

*valami nagy emlékező
történelmi filmet
akarna csinálni
de hát miből miről
itt vidéken*

*ül a konyhaajtóban
egy kisszéken
s egy nagy lavórban mossa a lábát*

*október huszonegyediké van
a tyúkok csendesen kapirgálnak
a Kossuth rádióból
puskaropogás hallszik.*